

ЛИНЕЙНАТА АЛГЕБРА НА ЕДНА „РЕКЛАМА“

За посещението на папа Франциск в България от 5 до 7 май 2019 година

Посланик Христо Тепавичаров

Министър-председател Борисов използва посещението на папа Франциск в България, за собствена реклама с повод и без повод. Той го посрещна, той го изпрати. Посрещна го в качеството си на богомолец, защото той друго качество в отношенията с държавния глава на Ватикана няма. Папата не е министър-председател. Поради неравнопоставеността на гостуващия и на домакиня, всяко изявление на домакиня бе не на място и от него лъхаше неизбежна за подобни случаи конфузност, да не кажа неграмотност. По добра илюстрация на оценката ни за посещението на папата в България от думите на самия Бойко Борисов трудно би могла да се предложи: „Благодарих на папата, че си удържа на думата и дойде в България. Това е голяма реклама за страната ни, цял свят ще види посещението“.

Папата използва посещението си в България, за да утвърждава образа си по-скоро на земен отколкото на човек на бога от различен свят. Той изненада с смелостта си да покаже, че бог, дори и да иска, не може да го съди, но хората могат.

На стр. 2

С НЕПОМРЪКВАЩА ОБИЧ КЪМ БЪЛГАРСКИЯ НАРОД

УС на Българския
София антифашистки
съюз Симеон Игнатов
председател

На стр. 3

КАУЗА И УЧЕБНИК ПО РОДОЛЮБИЕ

ДО
ИЗДАТЕЛЯ И ГЛАВЕН РЕДАКТОР НА
ВЕСТНИК „НОВА ЗОРА“
МИНЧО МИНЧЕВ

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН МИНЧЕВ,

Един малък, но истински сплотен, колектив над четвърт век издава всяка седмица вестник, чийто общ сборен свитък спокойно може да бъде наречен и учебник по родолюбие. Той на практика е и наръчник на патриота и родолюбца по историческа истина.

Вестник „Нова зора“ в неколкократно време и демократичните промени оцеляваше и винаги намираще сили да превъзмогне всичко онова, което пречеше на свободното слово. Онова, което наричаме препятствия пред твореца, пред журналиста и публициста на новото време.

Вестник „Нова зора“ извоюва свое достойно

място сред изданията по време на демокрацията и по свой начин защити правото си да бъде информатор, да бъде седмичник на правдивата статия, на конкретния очерк, на потегичното перо, посветило се на България, оставило свой почерк сред морето от нови и нови източници на хартиен и електронен носител в последните три десетилетия.

Приятели от вестник „Нова зора“,
Приемете сърдечния ми и искрен поздрав по повод вашия красив и достоен юбилей - 30 години сред българските печатни издания. 30 години родолюбива гражданска и отечествена мисия, 30 години честно литературно слово, 30 години истинска журналистика... 30 години нова зора чрез вестник „Нова зора“!

Вие обичате да казвате често, че „Нова зора“ не е просто вестник, а кауза. И затова заслужавате и нашето уважение и поощрение. Желяя Ви и в бъдеще да останете верни на тази благородна кауза - каузата България!

Честита 30-а годишнина!
Нека да има зора и утре, и след месец, и след години...

И за много години на вестник „Нова зора“!

14 май 2019 г.
Калоян Паргов,
Председател на ГС на БСП - София
София

ЗНАМЕНОСЕЦ НА БЪЛГАРСКИЯ ПАТРИОТИЗЪМ

ДО ГЛАВНИЯ РЕДАКТОР
НА ВЕСТНИК „НОВА ЗОРА“

Другарю Минчев, приятелю,

Комунистическа партия на България най-сърдечно Ви поздравява, Вас и целия редакционен колектив с тридесетгодишния юбилей на вестник „НОВА ЗОРА“.

В годините на промени в нашата Родина, години на „преход“ довели у нас разрухата, ограбването на сътвореното с пот и кръв от трудовите хора, безработицата, неграмотността, милионите изгнаници прокудени от нищетата в чужбина оставили пустееща родната стряха, сиянието излъчвано от вашия вестник се превърна в желан пътеводител за всички родолюбци.

Истината, вярата, любовта към Отечеството пълнеха страниците и достигаха до сърцата, вливаха сили и упование, даряваха с надежда и увереност, издигаха до висота достойнството на българите.

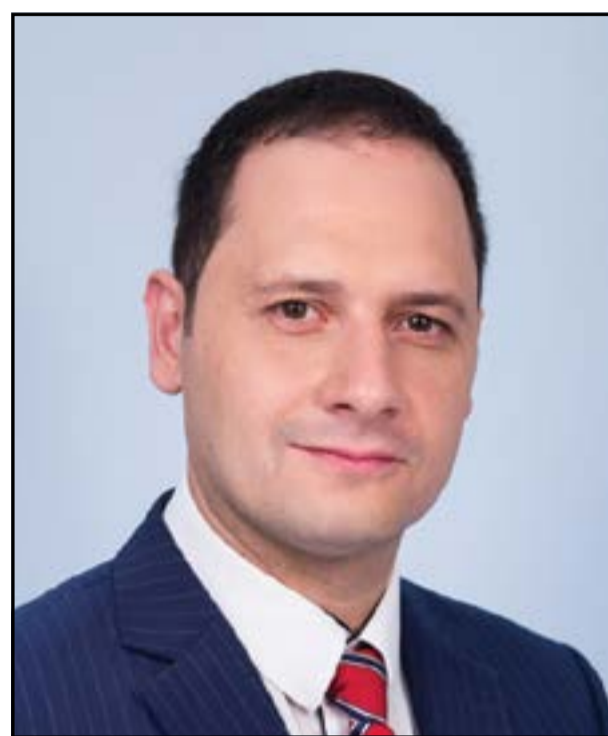
Изказваме убеденост, че и в бъдните дни дарованието, таланта и искреността на творческия колектив на в. „Нова зора“ ще разнася правдата, ще воюва с несправедливостта и ще остане знаменосец на патриотизма в Р.България!

Честит юбилей и за много години!
ПЪРВИ СЕКРЕТАР на ЦК на КПБ
АЛЕКСАНДЪР ПАУНОВ

*ЕЛЕНА ЙОНЧЕВА №1
Преференциален № 101*

*ПЕТЪР ВИТАНОВ №2
Преференциален № 102*

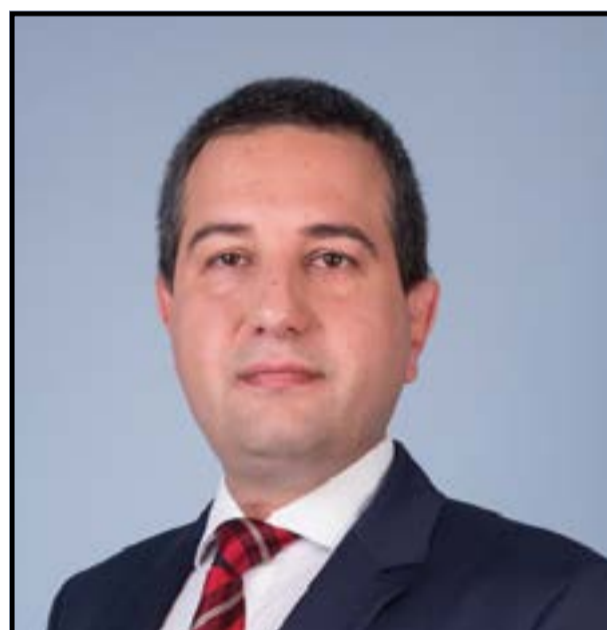
*ЦВЕТЕЛИНА ПЕНКОВ №3
Преференциален № 103*

*ИВО ХРИСТОВ №4
Преференциален № 104*

*СЕРГЕЙ СТАНИШЕВ №5
Преференциален № 105*

*ИВАН КРЪСТЕВ №6
Преференциален № 106*

*ДЕНИЦА ЗЛАТЕВА №7
Преференциален № 107*

*РУМЕН ГЕЧЕВ №8
Преференциален № 108*

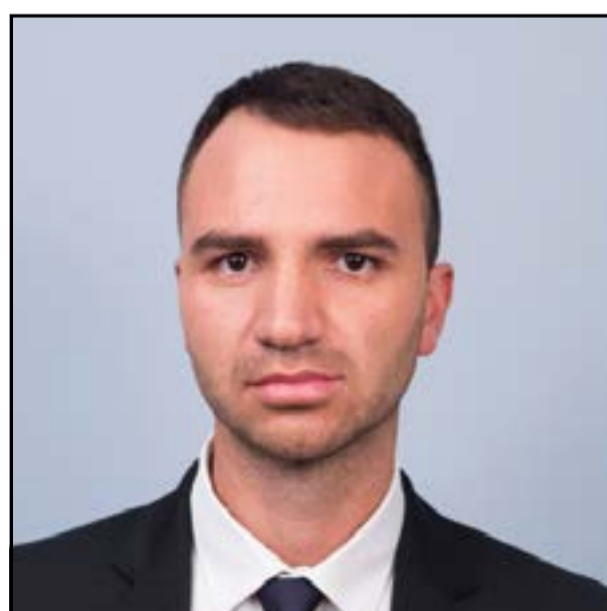
*МОМЧИЛ НЕКОВ №8
Преференциален № 108*

*ВЕЛИЗАР ЕНЧЕВ №10
Преференциален № 110*

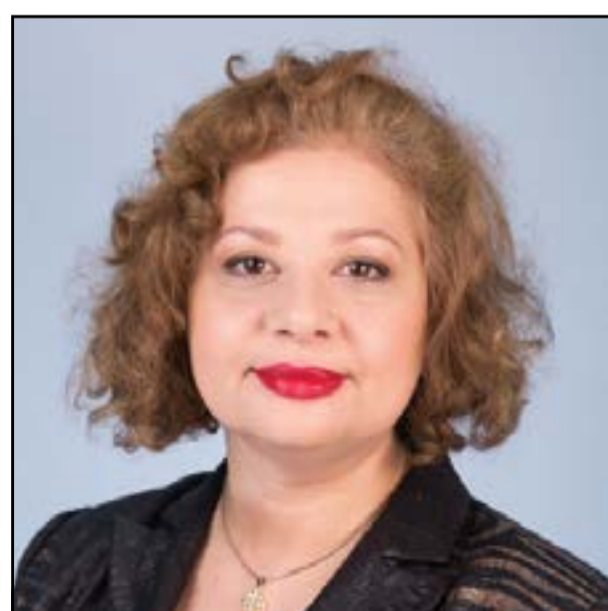
*ДИМИТЪР ДАНЧЕВ №11
Преференциален № 111*

*ТОДОР СТОИЛОВ №12
Преференциален № 112*

*ВАЛЕРИ ЖАБЛЯНОВ №13
Преференциален № 113*

*МАРИЕЛА МОДЕВА №14
Преференциален № 114*

*ДЕСИСЛАВ ТАСКОВ №15
Преференциален № 115*

*КРУМ ДОНЧЕВ №16
Преференциален № 116*

*ЕМИЛ ГЕОРГИЕВ №17
Преференциален № 117*

В НЕИЗБРОДИМИЯТ „ПЪТ В НЕИЗВЕСТНОТО“

Таньо Клисуров на 75 години

Минчо Минчев

Някога поетът Таньо Клисуров написа вълнуващо стихотворение за Стара Загора и талантиливо изведе поетичната поанта, от най-известните и характерни за града достояния:

„Градът на улиците прави и талантиливите поети“

На 23-ти май, обичаният не само от старозагорци поет прекрива чертата, зад която спокойно дишат мъдростта и достолепието. И зад която талантът, зрял и все тъй ярък и напорист, продължава съпротивата си на рутината, която е другото име на онази сладка дрямка на доволството, което като кукувича прежда оплита думите. И изсушава поезията.

Загледан в хоризонта на безсмъртието поетът Владимир Маяковски бе нарекъл поезията „път в неизвестното“. Друг - в сложната книга на нейните „географски открития“, се бе опитал да уточни неизчислимите координати на търсенията на поета в морето от вдъхновения и образи, на което

само той е капитан. И където, „вместо път за Индия“, поетът винаги „ще открие една Америка“. Понякога това е изненада, друг път - не, но навигаторът на това море от вълнения винаги ще се прислушва в прошепнатите думи на сърцето си. Ако това е Артур Рембо - няма и да се замислим, когато казва: „Сърцето ми на кораба замина!...“. Ако е Христо Ботев - думите му са закодирани в паметта на кръвта ни: „... че сърце майко не трае, да гледа турчин как бесней, над бащино ми огнище!“

Ако продължим да се вглеждаме и вслушваме в „тъмноодрия небосклон“ на българската поезия, може да съзрем и „замислените великани на чутния Атон“ на Яворов и да разпознаем приглушения изповеден глас на Таньо Клисуров: „прошепнатите думи още тътнат“. „Поезията - както сам поетът признава, е преди всичко свобода. Свобода да изразиш себе си, своята гражданска позиция, отношението си към Родината, към човека, към близките си.“ И към големите въпроси

на нашето време. И ще добавим: и да се бориш за нея!

Всъщност, това винаги е било главната длъжност на поета - да се вглежда в смрачаните хоризонти на бъдещето и да се прислушва в прошепнатите думи на сърцето си и на своята съвест.

Някога младият поет Таньо Клисуров, в своята първа стихосбирка „Южна гара“, сподели мечтата си за слава: „Мечтаех тайно да съм знаменит!“. Търсейки универсалният смисъл на неговата поезия, прф. Светозар Игов, автор на преговора на десетата му книга „Внезапно сърцебиене“, споделя, че там е очертал „главните координати и измерения на неговото творчество“: „От всички съвременни поети, само при Таньо Клисуров намираме този тревожен поглед към бъдещето“. И заключава, че стиховете му са „като глас и съвест на епохата!“

Сполай ти, поете!

Честит юбилей!

И на добър час в неизбродимият „път в неизвестното“!

ЧОВЕКЪТ С ДАРБАТА

В памет на художника Христо Танев

На този свят човекът с дарбата е вечният дневален, будува чак додето тъмнината се източи, завива зъзнещия със словесно одеяло, но пак от себе си не е доволен - на всеки иска да е топло. Ще затанцува с хромия - боязънта му ще навие, за тъжния мелодия по-весела ще изсвирука, за жадния ще нарисува извор - за да се напие, на уморения пък ще рече: „Почивай тука, във тази къща от мечти, а сутринта ще те събуда - да тръгнеш, ако искаш, по една от своите посоки.“ Човекът с дарбата не върши нищо по принуда, подхожда към нещата с вдъхновение и кротост. Не е богат благотворител, а на гладния предлага от своя хляб, замесен с думи, и бои, и звуци. Поискат ли му нещо - на сърцето му е драго, макар че щедростта на другите накуцва. С тръба понявга стряска позаспалите министри /не се страхува за заплатата си, нищо че е патил/ - изпраща им тревожните си и бодливи мисли, като горчивото лекарство им е неприятен. Той не за орден „Стара планина“ го прави, не за слава и на държавното дърво не се катери за високи щатове. Такъв е генът му. И ако всеки ден не се раздава, човекът с дарбата, повярвайте, е най-нещастният.

ЛЮБИМЦИТЕ

Аз не държа да съм всеобщ любимец.

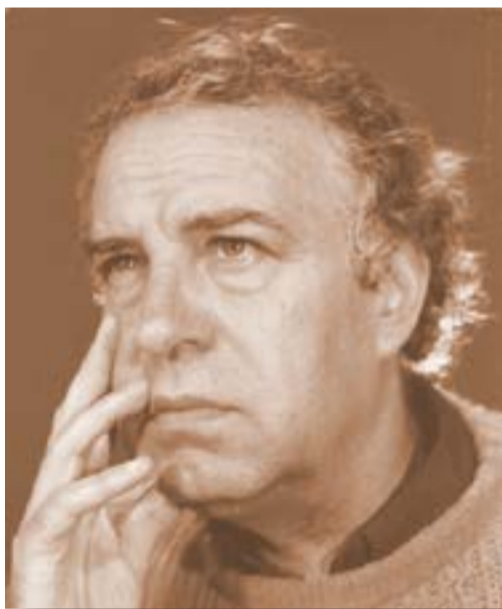
Любимците на всякаква цена стремят се да наложат своето име и не изпитват чувство за вина.

Те на обидени заемат пози, щом нейде хладно срещнат ги все пак, очакват вечно кошници със рози, в противен случай - тропат нервно с крак.

Любимците престават да се борят, на лаврите си стари се крепят, в сърцата си понесли са умора от извървения дотука път.

Те не приемат думите критични и планове кроят как някой ден ще отмъстят за критиката лично, как „онзи“ ще е тежко рананен...

Аз не държа да съм всеобщ любимец. Характер в мен животът изкова, защото с врагове възнагради ме. И съм му благодарен за това!

x x x

Мечтите се превърнаха в илюзии, остана роб довчерашият роб. Изтече през отворените шлюзи надеждата за нещо по-добро; за свобода от по-висока проба, за братство, продължило век поне, за ницета, изпратена във гроба, да няма молеци на колене... Виновния, това да не се случи, все търсим във отминалите дни. Народ сме, за бедите си научен все някой друг отново да вини. Самите ние сме виновни, братя: какво потърсихме във мътния въртоп? А робът, който не прозре вината и в себе си, до край остава роб!

СПОР С ДАМА

Ний спориме двама със дама...“
Н.Вапцаров

Насреца ми някаква дама, погема съвсем безпардонно след миг:
„За Вас любовта е обикната тема, но Вие сте вече старик!
Представите Ваши в забравата тънат, съвсем старомодни са днес.
Във всичките области и в любовта ни настъпи очакван прогрес.
Признайте, това е на времето волята, не внасяйте, моля, разкол!
Мъжът и жената загубват си ролята, явява се третият пол.“
Аз рекох: „Безумно сега расъждавате с тоз антиприроден завои.
Да вземем например бика и кравата - кой пол е третият, кой?“
„Това е просташко сравнение, вика ми, не е на модерен човек.“
Видях по лицето й нервните тикове и исках да стана по-мек, макар изумено да слушах как грачеше.
Все пак й изпратих стрела:
„Госпожо и Вий по класически начин на белия свят сте дошла.“
Тя, бедната, в края изпадна в истерия, предложих тогаз валидол, почти убеден: тя е странна материя - навярно от третия пол.

